

อยากใคร่เห็นบัวงามแม่เฒ่า
ถึงต้นทรายไม่เห็นทรายที่ไหน
แล้วเอาไปรยหว่างทางเพื่อกันแดน
พอมาถึงบ่อน้ำน้อยน้อย
เห็นแต่ดินดำดำเหลืองดำ
พอถึงหัวแม่มาวสะกาวผ่อง
พอถึงวัด "ปราสาท" ปราศเข้าไป

ถึงแดนดินถิ่นท่อน้ำหมอก
ถึงเวณาคาพิภพว่าดีบโม
เป็นฤกษ์งามยามดีตามค
ค้างอาบน้าแต่งตัวด้วยสรรพ
บ้างชมวิวทวิทัศน์การจรรย์
บ้างชมโฉมหญิงงามบ้างตามดู
จนดีที่เราเฝ้าเที่ยวเฝ้า
ท่านศึกษาใจฉันกระไร
เอ๋ยในนามตามกระบวณ "เลือดแม่ใจ"
พอว่าเสร็จจกระเห็ดมุกเขารัง

๓๓ มกราเวดารุ่ง

แกงกระด้างทั้งเบ็ดอย่างต่างของคาว
พอเสร็จจสรรพจากตำรับเครื่องเดว
จับแม่ค้าหน้าขาว ๆ นัยตามด
พอเสร็จจต้นเรื่องกินเรื่องพูดเด่น
โอ้ทวิทัศน์ด้วยงามนี้กระไร
ท่งน้ำใจนำจิตมิตรภาพ
เขาแต่งดออกนอกหน้าทำ "ยัดิน"

พักคอยหวดคันนิจจคิดถึงแฟน
พอจะมีสักตำรกดให้แน่น
ระหว่างแคว้นเขตคามบุญบั้ง
นี้ละหรือนามเอกลงเชอเพ็ดขง
คนงานนั่งกินเงินราษฎรอนาใจ
ฟ้าเรืองรองแสงระวิวดัดได้
ถึงหลับไหลดนอนพักสักชั่วโมง

ตั้งญัตติขณบ่งบอกนามความโสมง
ยังออกโรงเรือนเช่นไม่เห็นทาง
เพราะเขาพึ่งม้งานร้านเมืองฝาง
เบ่งท่าทางวางข้อเข้าขอดู
คงวิมานเมืองแมนคู่แค้นทรู
เป็นคู่ ๆ เดินเคียงเรียงกันไป
กะคะเนงานเด็กคนหลับไหลด
ท่านเหมาให้ร่วงข้อโด่งคัง
มันช่างโก้นกระไรแฟนไหลดหลัง
เอาเลือดคางเคียงนอนหมอนมะพร้าว

ต่างก้มเข้าร้านค้าหาจับข้าว
ถั่วฝักยาวจมน้ำปูปลูก
แสนละเบยต่างเดินเดินเห็นดับต้น
เพียงแต่ยดโฉมเจ้าเฝ้าชื่นใจ
เที่ยวตระเวนดูหมู่บ้านร้านค้าขาย
กระต๊อบใหญ่เป็นเคหาทวารานินทร์
ให้ชานชาบวิดิทัศน์ถวิล
ท่วทงถิ่น ที่เรา เฝ้าผ่านไป